Thuisbaas
Huis verduurzamen

Dit jaar moeten we beginnen met het verduurzamen van onze woningen. Dat is nodig, want 23 procent van de CO_2-uitstoot in Nederland is afkomstig van woningen en er zijn nog maar weinig huizen energieneutraal. Op deze plek vertellen huiseigenaren hoe zij het aanpakken. Zij worden daarbij geholpen door Thuisbaas, de sociale onderneming die is ontstaan vanuit de stichting Urgenda – de organisatie die Nederland sneller duurzaam wil maken.

’Ons doel was: nul op de meter’

Een monumentaal pand energieneutraal maken? Het kan, bewijzen Marli Huijer en Reinjan Mulder. EIGEN FOTO

Dat een monumentaal pand uit de negentiende eeuw energieneutraal te krijgen is, bewijzen Marli Huijer (65) en Reinjan Mulder (71). Wonend in een riante woning in Amsterdam-Oost op een steenworp afstand van de Amstel, gewapend met 28 zonnepanelen, kunnen ze voorzien in hun eigen energiebehoefte. Dat ging niet zonder slag of stoot.

Marli: „Toen we het huis in 2011 kochten, wilden we heel graag zonnepanelen op het dak. Maar steeds kregen we te horen dat het niet mogelijk was. Totdat we in de zomer van 2017 hier op het terras in een krant lazen over Thuisbaas. We waren meteen enthousiast. Eerst moesten we zelf ons huis inventariseren; lampen tellen, maar ook bijhouden hoeveel water we verdouchten.”

Thuisbaas kwam in eerste instantie tot de conclusie dat het niet zou lukken om het huis energieneutraal te maken. Marli: „Dan gaat het niet door’, zei ik. Ons doel was nul op de meter, voor minder deden we het niet. Alles of niks.”

Vervolgens kwam Thuisbaas met een nieuw voorstel. Energieneutraal ja, maar dan moesten er wel twee van de drie lichtkoepels op het dak verdwijnen. „Veel werk moesten we door onze timmerman laten doen, zoals de isolatie van de kelder en het trekken van elektrische leidingen. Een dakdekker moest het opengebroken dak lekvrij afleveren. Ondertussen begon de tijd te dringen. De leveringsdatum van de zonnepanelen kwam angstig dichtbij. Als we die zouden afbestellen, zou ons project grote vertraging oplopen. Ik heb peentjes gezweet. Maar het is gelukt. De hele operatie heeft ons bruto 50.000 euro gekost, maar we kregen 15.000 aan subsidie.”

Het resultaat was niet direct positief. Marli: „De eerste winter was het hier ijskoud en gingen we vaak uit eten om de kou te ontlopen. Reinjan werd er chagrijnig van. Die morde dat hij zijn ouwe verwarming terug wilde”, zegt ze lachend. Maar ook dat euvel is inmiddels verholpen, het huis wordt constant op een temperatuur van 20 graden gehouden. „Dat was wel wennen. Ik was gewend om ‘s ochtends op te staan in een fris huis, het is nu net of je in een warm land woont. Maar we zijn er blij mee.”

Ook vroeger waren ze begaan met het milieu. Reinjan, journalist, jurist, beeldend kunstenaar en uitgever, was actief voor de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie. Marli, filosofe en voorheen Denker des Vaderlands, demonstreerde met haar moeder tegen kernwapens en trok zelfs de grens over om te demonstreren tegen de aanleg van de kerncentrale in het Duitse Kalkar. „Op mijn 25e heb ik met mezelf afgesproken dat ik een keer in de vijf jaar mocht vliegen. Daar heb ik me aan gehouden”, concludeert Marli. Naar buitenlandse congressen reist ze met de trein.

Wat zouden Reinjan en Marli doen als ze de baas over de hoofdstad zouden zijn? Marli: „Soms denk ik; we verkopen dit huis en maken een volgend huis energieneutraal, en dan zo de hele stad door. Wat mij betreft komt heel Amsterdam onder de zonnepanelen te liggen.”

Reinjan heeft een ander idee: „De auto mag van ons de stad uit. Zes van de tien Amsterdammers hebben er geen, maar het staat hier wel vol met auto’s. Afgelopen zomer hadden we vier weken geen geparkeerde auto’s in de straat. In plaats van blik stonden er bloembakken. Prachtig. Met andere bewoners hebben we de gemeente gevraagd of we voor de prijs van een parkeervergunning, te weten 265 euro, een parkeerplek kunnen krijgen, die we dan vullen met fleurige bloembakken. Dat mag niet. Nu zijn we een burgerinitiatief gestart om dat alsnog op de politieke agenda te krijgen. We hebben genoeg handtekeningen verzameld. Ik ben benieuwd hoe dat afloopt.”

Peter de Jong

> ’We hebben peentjes gezweet, maar het is gelukt’

Groen Gaat Groen

Journalist Leonie Groen probeert haar naam eer aan te doen

Stilte voorbode van nieuwe crisis?

Reageren? l.groen@mediahuis.nl

„Ik heb een boodschap gedaan”, zegt Vroegereschoolvriend beeldbellend. Zijn telefoon houdt hij dicht bij zijn hoofd. Daardoor komen zijn hoofd en het mijne virtueel heel dicht bij elkaar. We kennen elkaar al meer dan 40 jaar maar intiem zijn we nooit geweest. „Waarom trek jij mij zo naar je toe”, vraag ik.

„De microfoon houd ik bij mijn oor. Dan kan ik je beter horen”, zegt hij.

Het is even wennen, dat beeldbellen. Hij zit thuis, doodsbang dat hij corona krijgt. Ik zit thuis met een kuchje, een keelpijntje, een verkoudheidje waar ik normaliter geen acht op zou slaan. Heb ik corona? Geen flauw idee. Maar ik neem liever het zekere voor het onzekere. We hangen op. „Morgen weer bellen.”

Het werk doe ik thuis. Manliefs kantoor zit op slot. We delen een werkkamer en zitten tegenover elkaar te tikken (ik) en te programmeren (hij). Tegelijkertijd vergaderen met de collega’s -hij met de zijne, ik met de mijne- dat gaat niet. Dan moet de een ergens anders gaan zitten met zijn laptop. Manlief loopt elke dag even naar de supermarkt voor wat eten en de nodige beweging. „Het is net of de lucht wat frisser is. Wat minder bedompt. Of verbeeld ik mij dat nou?”

„Kan heel goed”, zeg ik. „Het is lekker stil buiten.”

In een mum van tijd heeft heel Nederland het roer omgegooid. Ons voorgenomen stedentripje eind deze maand? Gecanceld. Kopen doen we verder ook niks, behalve dan online een nieuwe legpuzzel voor Jongstedochter. „Goed voor het klimaat”, zeg ik. Dat ik al een nieuwe crisis zie opdoemen, een economische, daaraan wil ik nog maar niet denken. Toch houdt het mij bezig. Wat is het gevolg van een economische crisis straks voor het hele land? En voor het milieubeleid? Voor de bereidheid om daarin te investeren? De enige oplossing is dat we straks, als de economie weer opstart, schulden kwijtschelden, denk ik. Ernstigziekevriendin belt. „Wandeling maken, buiten in een stil bos?”

„Jij mag niet bij mij in de auto. Wie weet wat ik onder de leden heb”, zeg ik.

„Dan spreken we ergens af en zorgen we dat we afstand houden. We rijden er elk in onze eigen auto heen.” Dat is dan weer niet zo goed voor het milieu, denk ik. En die anderhalve meter afstand houden zie ik helemaal niet gebeuren. „Ik stel voor dat we een spelletje doen. Jij thuis, ik thuis, de camera’s van onze mobieltjes gericht op de identieke spelen die op onze tafels liggen.”